

Sohaila Abdulali

Çeviri: Didem Kizen

Tecavüzü Konuşmamız Lazım

MUNDI

TECAVÜZÜ
KONUŞMAMIZ
LAZIM

SOHAILA ABDULALI

Mundi Kitap

Tecavüzü Konuşmamız Lazım, Sohaila Abdulali

İngilizce aslından çeviren: Didem Kizen

What We Talk About When We Talk About Rape

© 2018, Sohaila Abdulali

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.

İlk baskı (Bu çeviriye kaynak alınan basım): Myriad Editions, UK.

www.myriadeditions.com

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2019, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yönetici editör: Özlem Alkan K

Redaksiyon: Ayşe Başcı

Düzeltili: Ebru Aydın, Melis Oflas

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Seda Yüksel

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-605-69561-2-6

MUNDİ KİTAP

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

mundikitap.com/9786056956126

bilgi@mundikitap.com

Mundi Kitap, Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Sertifika No: 43514

TECAVÜZÜ
KONUŞMAMIZ
LAZIM

SOHAILA ABDULALI

Çeviri: Didem Kizen

SOHAILA ABDULALI, Mumbai'de doğdu. Brandeis Üniversitesi'nde ekonomi ve sosyoloji dalında lisans, Stanford Üniversitesi'nde iletişim dalında yüksek lisans yaptı. İki roman, çocuk kitapları ve kısa hikâyeler yazdı. Ailesiyle New York'ta yaşıyor.

DİDEM KİZEN, 1979 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi'nde İngiliz Filolojisi alanında lisans, Birmingham Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı alanında yüksek lisans yaptı. Çevirileri Yapı Kredi Yayınları, İş Kültür Yayınları ve Jaguar Kitap tarafından yayımlandı.

Samara, Aidan ve Rafe için
sonsuz dek çay saati

İÇİNDEKİLER

Önsöz	13
Açıklama.....	27
1 Giriş.....	29
2 Konuşma hakkını nereden buluyorum?	33
3 Çeneni kapa ya da geber, deli sürtük.....	41
4 Tamamen farklı, tıpatıp aynı	52
5 Evet, hayır, belki	63
6 Ne bekliyordun ki?	72
7 Aman, boş versenize.....	79
8 Bir hayat nasıl kurtarılır?	82
9 Tecavüz mağdurunun hayatını kurtarmak için Abdulali kılavuzu	92
10 İşin resmî tarafı.....	94
11 Aşkın beni öldürüyor	99

12	Dehşet için kısa bir ara	108
13	Bir torba protez diş	111
14	Teflon adam.....	119
15	Krallığın anahtarları	127
16	Öfke için kısa bir ara.....	132
17	Reçete: Nazik konuşma	134
18	Aile arasında	146
19	Kafa karışıklığı için kısa bir ara.....	151
20	Özgürlüğü çalmak, neşeyi çalmak	153
21	Boğulmak için kurşun ağırlıklar	163
22	Bıkkınlık için kısa bir ara	166
23	Merhamet meziyeti	167
24	Seninki benimkinden beter.....	173
25	İyi kızlar yapmaz.....	179
26	Yeni başlayanlar için tecavüzü önleme kılavuzu	190
27	Erkektir, yapar... ..	192
28	Dehşet için kısa bir ara	198
29	Felaketler bütünü	200
	Teşekkür	205

Önsöz

Kitabı okumayı bitirdiğim o gün başka hiçbir şey yapmak istemedim. Yıllardır tecavüz, çocuk istismarı ve ensest dosyalarını takip ediyordum da her seferinde olduğu gibi tecavüz öyküleri yine çok ağır geldi. İçime bir karanlık çöktü. İçime çöken karanlıktan kurtulup ancak iki gün sonra önsöz yerine bir şeyler yazmaya başlayabildim. Kitap boyunca anlatılan örnekler beni tekrar girdiğim davalara ve o süreçte yaşanan zorluklara götürdü. Çünkü tecavüz davalarını takip etmek hakikaten zor bir iş, öncelikle insanın çok sakin ve sabırlı olması gerekiyor. Tecavüze “cinsel ilişki” diyen savcılara, çocuklara, “Rızan var mıydı?” diye soran hâkimlere karşı sakin ve sabırlı kalmayı başararak savunma yapmaya devam etmek gerekiyor ki bu çok kolay değil. Kitabı okuduğunuzda sizin de içinize bir karanlık çökecek belki. Anlatılan tecavüz öykülerini “korkunç” ve “insanlık dışı” bulacaksınız. Fakat daha sonra herkes yine gündelik hayatına dönecek ve tecavüz “başkalarının sorunu” olarak kalmaya devam edecek. Ama belki de tecavüzün erkek egemenlikle doğrudan bağlantılı olması ve farkında olarak veya olmayarak bazen tek bir ifadeyle bile tecavüzcülerin nasıl cesaretlendirebildiği gerçeğiyle yüzleşebileceğiniz, karanlığa biraz da olsa ışık tutabileceğiz.

Elinizdeki kitapta yer alan tecavüz olaylarıyla benzerlik taşıyan, takip ettiğiniz davalardan veya kamuoyuna yansımış tecavüz, çocuk istismarı ve

ensest dosyalarından örnekler üzerinden Türkiye'deki yasal durumu, tecavüz yargılamalarını ve tecavüzün nasıl tartışıldığını anlatarak, bu kitaptaki derdin bu topraklarda nasıl yaşandığına dair siz okurları düşünmeye davet edeceğim. Yani içinizi biraz da Türkiye'deki durum üzerinden karartmakla kalmayacak, bu ağır mevzu hakkında sizi sorgulamaya davet edeceğim.

Türkiye'deki tecavüz olaylarına ilişkin yıllara göre tam bir istatistik vermek mümkün değil çünkü tecavüz, cinsel istismar ve ensest davalarında tıpkı kadına yönelik şiddet davalarında olduğu gibi sağlıklı istatistiki veri bulunmuyor. Şiddeti Önleme ve Rehabilitasyon Derneği'nin 2016 yılı raporunda, çocuk istismarı vakalarında son on yılda 700 kat artış yaşandığı, adliyelerdeki her dört tecavüz davasından birinin çocuklarla ilgili olduğu, Adalet Bakanlığı 2014 verilerine göre, her ay Adli Tıp Kurumu'na 650 çocuk cinsel istismarı vakasının gönderildiği, gerçekleşmiş vakaların yüzde 50'sinde, zihinsel engelli çocuğa istismarda bulunan kişiye mahkemenin indirim uyguladığı, iyi hal ve saygın tutum indirimlerinin devam ettiği, açılan toplam dava sayısının 40 bin 266, karar çıkan dava sayısının 24 bin 825 ve mahkûmiyet kararının 13 bin 968 olduğu belirtildi. Ayrıca raporda, istismarcıların yüzde 66'sının akraba, komşu gibi çocuğun tanıdığı kişiler olduğu, istismarcıların yüzde 9'unun ise çocukla aynı evde yaşadığına yer veriliyor. Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) açıkladığı Adalet Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı, Emniyet Genel Müdürlüğü ve Jandarma Genel Komutanlığı verilerine göre son 15 yılda 241 polis, 91 asker, 17 özel timci, 15 korucu, 45 gardiyan tecavüzden yargılandı. Fakat hiçbiri ceza almadı.

2018 yılında yayımlanan Avrupa Konseyi'nin "Cezaevleri" raporunda Türkiye'de tecavüzden hüküm giyenlerin sayısının üç yılda 23 katına çıktığı, bu artışın ise 2012-2015 arasında gerçekleştiği belirtiliyor.

TBMM Kadın Erkek Fırsat Eşitliği Komisyonu'nun cinayet, tecavüz ve şiddet verilerini günlük araştırarak, kadın hakları konusunda faaliyet gösteren örgütlerin dokümantasyonlarını inceleyerek ve basında yer alan haberleri derleyerek hazırladığı "Türkiye'de Kadın Cinayetleri ve Çocuk İstismarı Raporu"nda ise; 2016 yılında tecavüze uğrayan kadın sayısının 110, 2017 yılı için bu rakamın 154, 2018 yılı için ise 140 olduğu belirtildi. 2019 yılının ilk altı ayında ise 99 kadın cinsel saldırıya uğradı, 99 çocuk istismar edildi. Kayıt altına alınmamış onlarca çocuk istismarı vakasının olduğu düşünülürse 2019 yılının ilk altı ayı için çıkan rakam korkunç. Ayrıca raporda son altı yılda 142 bin 298 kız çocuğunun doğum yaptığı, 2006-2019 yılları

arasında çocuklara yönelik cinsel istismar suçlarının 10 kat arttığı, 2006 yılında çocuklara yönelik cinsel istismar suçu dosyalarında 2.337 karar verilirken, bu rakamın günümüzde 21 bin 518'i geçtiği de vurgulandı.

Korkunç bir tablo... Fakat bu tablo ne yazık ki yalnızca yargıya yansıyan vakalardan oluşuyor. Yargıya yansıtmanın zorluğunu hesaba katıp, yansımayan daha pek çok olay olduğunu düşünürsek, bu rakamların aslında ne kadar fazla olduğunu tahmin etmek zor değil.

Mağdurların cinsiyeti ve cinsel yöneliminden bağımsız olarak cinsel saldırı suçlarının sadece Türkiye’de değil, yasal sistemleri insan hakları açısından daha gelişmiş ülkelerde de diğer suçlara göre daha az yargıya taşındığı konusunda araştırmalar mevcut. Kadınlar, diğer şiddet ve saldırılara oranla çok daha uzun süreli ve derin psikolojik etkileri olan tecavüzü çoğunlukla yargıya taşımıyor. Çünkü erkek egemen zihniyetin oluşturduğu yaygın toplumsal görüşte tecavüz, kadının “tahrik ediciliği” ile erkeğin “engellenemez cinsel ihtiyaç”larından kaynağını alan kişisel bir eylem olarak yerleşmiş durumda. Bu yaygın toplumsal görüşle şekillenen algı sonucu, mağdur kimi zaman tecavüzü yok sayıyor ve bilince çıkarmıyor, kimi zaman da kabul etse bile “kadının tahrik ediciliği” sebebiyle kendini suçluyor. Kitapta yer alan öykülerde de tecavüze direnmenin ya da direnememenin, onu ifşa etmenin ya da edememenin, haykırmanın ya da susmanın öykülerini okuyacaksınız. Tecavüz karşısında neyin nasıl yapılacağı karmaşası bir yana tecavüzü anlamak, tanımlamak ve hatta bazen hatırlamak bile oldukça güç olabiliyor. 2007 yılında Fethiye’de aralarında benim de bulunduğum avukatlarla takip ettiğimiz davada, ilaç verilip uyutularak ikisi çocuk sekiz kişinin tecavüzüne uğrayan kadın, travmatik amnezi dolayısıyla yaşadığı saldırıyı yedi-sekiz ay içinde, psikiyatrik yardım olarak parça parça hatırlamış ve olayın tüm ayrıntılarını hatırlayınca da tecavüz sanıkları hakkında suç duyurusunda bulunmuştu. Tecavüze ilişkin ne zaman, “Neden geç şikâyetçi oldun?” sorusu sorulsa aklıma hep bu dava gelir.

Erkek egemen zihniyetin oluşturduğu yaygın toplumsal görüşün aksine tecavüzü, cinsiyetler arasındaki hiyerarşik ilişkilerle bağlantılı, toplumsal cinsiyet ve iktidar ekseninde tanımlamak meseleyi doğru anlamak adına oldukça önemli. Bu anlamda tecavüz, toplumsal cinsiyet normlarını yeniden üreten ve sürdüren nitelikte bir saldırdır. Dolayısıyla da tecavüz tehdidi (anlık bir davranışın ötesinde), kadınları davranışlarını toplumsal cinsiyet normlarına göre düzenlemeye iter. Yani, “Acaba geç saatte orada

olduğum için mi benim başıma geldi?”, “Mini etek giymiştim ondan mı oldu?”, “Tek başıma sokağa çıktığım için mi?” gibi sorgulamalarla kendini suçlama süreci, bütün bir toplumda yerleşik cinsiyetçi, eril, tahakkümcü, kadınları her durumda sorgulayıcı ve suçlayıcı ahlaki normların ve söylemin yarattığı algının sonucudur.

Mağdurlar için karakol, savcılık, mahkeme sürecinde olayların nasıl ele alınacağı ve sürecin nasıl işleyeceği, failin ceza alıp almayacağı ve suçlanma korkusu şikâyeti zorlaştırıyor. Eğer yakınları (akraba, eş gibi) tarafından tecavüze maruz kalmışlarsa, eylemleri cinsel suç olarak kategorize etmekte zorlanıyorlar. Araştırmalarda, partnerleri tarafından fiziksel zorbalıkla cinsel ilişkiye zorlanan kadınların yüzde 30-40’ı yaşadığı olayı tecavüz olarak tanımlarken, partner dışı biri tarafından fiziksel zorbalıkla cinsel ilişkiye zorlanan kadınların yüzde 55-72’si yaşadığı olayı tecavüz olarak tanımlamakta. Bu bize evlilik içi tecavüzü yargılama konusu yapmanın, cezalandırılan bir suç olarak görmenin hâlâ çok mümkün olmadığını gösteriyor. Ensest vakalarında aile ilişkileri, mağdurların cinsel suçları rapor ettirmedeki isteksizlik ve vazgeçme nedenleri olarak ortaya çıkıyor. Dolayısıyla tecavüz suçları en az şikâyet edilen suçlar arasında yer alıyor ve kadınlar şikâyet etmektense saklamayı tercih ediyorlar. Çünkü toplum nezdinde ve yasal süreçte karşılaştıkları tepkiler nedeniyle mücadeleleri zorlaşıyor ve hayatlarını yeniden kurmak imkânsız hale geliyor. Hayatlarını içselleştirdikleri bir suçluluk duygusuyla sürdürmek zorunda bırakılıyorlar. Yani yargıya başvurmak birçok kadın için kendi hayatının sonunu getirmek demek oluyor. Bu öyle bir kıskaç ki bazen kadınlar başka türlü sistematik tecavüzden kurtulamayacaklarını düşünüyorlar ve tecavüzden ancak tecavüzcüyü öldürerek kurtulabiliyorlar.

Avukatı olarak benim de takip ettiğim Nevin Yıldırım davası böyle bir dava. Nevin, kapalı bir toplumda, eşitsiz bir güç ilişkisi içerisinde devamlı tecavüze maruz kalan bir kadın olarak bir tecavüzcüyü öldürmekten başka çare bulamıyor. Oysa Nevin’i yargılayan mahkeme, “Bu kadar uzun süre tecavüz olamaz,” diye düşünüyor ve bütün köyün, “İlişkileri vardı,” sözüyle birlikte Nevin’in tecavüzcüyle “ilişki”si olduğu kabul edilip müebbet hapis cezası veriliyor. Nevin’e sorulan sorulardan ilki, “Madem tecavüz vardı neden şikâyet etmedin?” oluyor.

Tecavüz sonrası polise veya savcılığa başvurmayla başlayan hukuki süreçte ise ilk karşılaşılan şey önyargılar, sorgulamalar ve suçlayıcı bakışlar

oluyor. Türkiye’de Emniyet Müdürlüğü bünyesinde tecavüz suçları için oluşturulmuş özel birim olmadığından ifadeler çoğu kez, herhangi bir gizlilik kuralı yürütülmeden emniyette herkesin rahatlıkla girip çıkabildiği ortalık yerde alınıyor ve herkes tarafından okunabiliyor, dinlenebiliyor. Zaten bir travmanın içinde olan biri için böyle bir ortamda yaşadığı tecavüzü anlatması bütünüyle zorlaşıyor. İfade esnasında polis tarafından sorulan sorularla mağdur kimi zaman inandırıcı olmamakla, kimi zaman kıyafeti ve hareketleriyle suçlanmaya başlıyor. Birlikte büyüdüğü ve bir akşam yalnız yaşadığı evine gittiği kuzeni tarafından bıçak zoruyla tecavüze uğrayan bir genç kadının ifadesi için (yaşı büyük olduğu için ifadesi Emniyet Müdürlüğü’nde alınmıştı) gittiğimizde, ifade odasında en az altı tane erkek polis memuru vardı. Hepsisi bir magazin olayıymış gibi yaklaşıncaya, mağdur kadın hiçbir şey anlatamamıştı. Bunun üzerine mağdurun ifadesinin bu şekilde alınamayacağı konusunda polislerle tartışmak zorunda kalmıştım.

Hukuk düzeninde hâkimlerden, kanunların uygulayıcısı olmaları beklenirken, kişisel yargılarının yansıtılması sebebiyle hâkimler nezdinde toplumsal cinsiyet normlarının yargılama sürecine dahil olduğunu görüyoruz. Hukuk kurallarının soyut niteliği, hâkimlere tanınan takdir yetkisi ve cinsel saldırı suçlarının karşılığı olan ceza aralıklarının açık olması, alt veya üst sınıra göre ceza vermenin hâkimin takdir yetkisine bağlı olması sebebiyle hâkimin değer yargıları bu süreçte dahil oluyor. Tecavüz davalarında, mağdurun ifadesinin alınması, fiziksel muayene süreci, mahkemelerce tecavüzün fiziksel bulgulara veya bir tanığa bağlanmaya çalışılması, yargılamada mağdur ile tecavüzcünün yüz yüze getirilmesi gibi bir dizi sorunlu uygulamanın temelinde de bu var.

Takip ettiğim bir ensest dosyasında mağdur çocuk 11 yaşından 15 yaşına kadar, tehdit ve dayakla, vücuda organ sokmak suretiyle babasının cinsel istismarına maruz kalmıştı. Mağdur çocuğun beyanı Çocuk İzlem Merkezi’nde (ÇİM) iki uzman psikolog, avukat ve savcı eşliğinde görüntülü kayda alınmıştı. Şikâyetle birlikte mağdur çocuğun ifadesinin ilk önce ÇİM’de alınması yargılamanın sonraki aşamalarında çocuğun tekrar tekrar dinlenilmesinin önlenmesi bakımından oldukça önemli. Çünkü ÇİM, cinsel istismar suçları başta olmak üzere mağdur çocukların adli yargılama süreçlerinde tekrar mağdur olmasının önüne geçmeyi amaçlayan, Sağlık Bakanlığı’na bağlı hastaneler bünyesinde kurulan bir oluşum. Oysa mahkeme, çocuğun bir defa dinlenmesi ve bunun kayda alınarak yargılamanın her aşamasında

bu ifadenin kullanılmasını esas alan ÇİM genelgesini dikkate almayarak çocukla istismarcı sanığı yüz yüze getirmek istedi. Bunun çocukta yaratacağı travma hâkimlerin gündeminde değil. Bu dosyada, çocuğun adresini başka bir yere taşıyarak bulunduğu yerden talimatla ifadesinin alınmasını sağladım ve bu seferlik çocuk istismarcıyla yüz yüze gelmemiş oldu.

Mahkemeler bir tür, mağdur olmanın bütün gereklerini yerine getirmiş “saf bir mağdur” arama çabası içindeler. Hâkimler bütün soruları mağdurlara soruyor ve sorulan her soruyla mağdura sorumluluğu ve aslında yapmaması gerekenleri hatırlatıyorlar. Tecavüzcü erkeklere yüklenen bir sorumluluk ya da yapmaması gerekenler üzerine tek bir söz sarf edilmiyor. “Neden bu kadar geç şikâyet ettin?”, “Kaçmak için uğraştın mı?”, “Bağırдың mı?”, “Neden bağırmadın?” gibi sorularla tecavüz mağduru sorguluyor ve suçlanıyor. Oysa mağdurdan, suçun işlenmesinin öncesinde, suçun işlenmesi sırasında ve suç işlendikten sonra, cinsel şiddet olarak tecavüzün yanı sıra, ayrıca “şiddet ve ölüm tehdidi” altındayken bağırması nasıl beklenebilir? Soruşturma ve kovuşturma aşamasından, yargılama aşaması da dahil olmak üzere tüm aşamalarda kadının beyanının yalan olduğu üzerinden bir süreç yürütülüyor. Özellikle fiziksel bulgu olmayan olaylarda, öncelikle, kadının “iftira” atmak için senaryo uydurduğu öne çıkarılıyor. Yargıtay’ın da diğer ceza davalarının aksine tecavüz davalarında, mağdurun sanığa iftira atma ihtimalini tartıştığı birçok kararı, tecavüz mağdurlarının ithamlarının diğerlerinden daha şüpheli olarak görüldüğü gerçeğini ortaya koyması, kadınların sözünün itibarsızlaştırılması bakımından çarpıcıdır.

Akabinde failin bedeni ayrıntılı bir incelemeye tabi tutulmazken, mağdurun iddiasının doğruluğunun ispatı bedeninde aranıyor. Fiziki muayene, mağdurun tüm bedeni ve cinsel organı ayrıntılı olarak inceleniyor ve bu defalarca yapılabilir. Bu durum mağdurlar bakımından yeni bir travmatik sürece işaret ediyor. Mağdurun yaşadığı travma sonrası stres bozukluğunu, ayrıntılarıyla ortaya konmuş psikolojik bir bulgu olmasına rağmen tecavüzün kanıtlanmasını, fiziksel muayene ve mağdurun bedeninden delil toplanmasına bağlamaya çalışıyorlar. Cinsel suçlar, kapalı alan suçları olduğu için suçta tanıklık eden kişinin mağdurun kendisi olması ve burada bir tanık bulmanın imkânsızlığı göz ardı ediliyor.

Yukarıda anlattığım ensest dosyasında ÇİM psikoloğunun, “Mağdurun cinsel, duygusal ve fiziksel istismara uğradığı düşünülmüştür,” şeklindeki raporu ve çocuğun şikâyet günü yapılan muayenesi sonucu Adli Tıp

uzmanının verdiği “anal muayenesinin doğal olduğu, ancak vücut gelişimi de dikkate alındığında, kayganlaştırıcı kullanımında bulgu oluşmayabileceği” yönünde rapor mevcuttu. Mağdur çocuk ifadesinde sanık babasının istismar esnasında tükürüğünü kullandığını belirtmişti. Sanık baba mağdur kızının şikâyet etme ihtimali üzerine bunu bilerek yapmıştı ve bu sebeple bulgular şikâyet sonrası hemen alınan raporda çıkmamıştı. Çocuğun tekrar muayeneye gönderilmemesi için ÇİM genelgesi uyarınca, tekrarlayan öykü almaktan ve gereksiz muayeneden kaçınılması, muayenenin erken dönemde ve tek seferde yapılması gerektiğinin vurgulanmasına rağmen ve “olay tarihi ve muayene arasında geçen süre ile akut livata bulguları birlikte değerlendirildiğinde ilk 72 saat içerisinde gelen olgularda yüzde 50’den fazla bulgu bulunduğu, on günden sonra gelen vakalarda bulgu bulma oranının dramatik bir şekilde yüzde 20’nin altına düştüğü, olay tarihinden itibaren bir yıldan fazla süre geçmiş olgularda akut livata ya da kronik livata bulgusuna rastlanmadığı” yönündeki tespitin yapıldığı bilimsel çalışmalar sunmama rağmen mahkeme heyeti çocuğu tekrar muayeneye gönderdi. Son istismardan iki ay sonra yapılan şikâyet tarihinde bile tıbben bulunmayan bulgunun bir yıl sonra bulunmaya çalışılmasının arkasında cezalandırmayı fiziksel bulguya bağlama gayreti olup, ne avukat ne de mahkeme heyeti tarafından çocuğun yaşayacağı travmaya dair tek bir kaygı dahi yaşanmadı. Cinsel istismar mağduru çocukların dosyalarında öncelik çocuğun zaten örselenmiş beden ve ruh sağlığını korumak olmalıyken, mahkemece istismar şekli ile muayene şeklinin aynı olması umursanmamış, çocuk yeniden travmaya maruz bırakılmıştı.

Tecavüz davalarında savunma genel olarak “zorlama ve karşı koymanın görülmediği” iddiası temeline oturtulduğundan, kadının ilişkiyi onaylaması, tecavüz öncesi olayların yorumlanması ve kadının geçmiş yaşam biçimi ve davranışları değerlendiriliyor. Mağdurların yaşadıkları olayı, mahkeme salonunda bulunan onlarca yabancıların içinde en ayrıntılı biçimde anlatması bekleniyor. Duruşmalar mağdur için her aşamada yeterince direnediklerine dair suçluluk duyarak geçiyor. Mağdurların özel hayatı suçların aklanmasına kaynak olarak gösteriliyor. Kadının evli veya seks işçisi olması ya da evlilik dışı cinsel ilişkilerinin bulunması, hem rızayı saptamanın ölçütü hem de “hak etmiştir” algısının yargılama sürecine dahil edilmesi işlevini görüyor. Yani kadının cinsel ilişkiye “rıza gösterme eğilimi”nin ölçütü olarak kadının cinsel geçmişi yargılamaya dahil ediliyor.

Tecavüzü Konuşmamız Lazım, yazar, danışman rehber, aktivist ve tecavüz mağduru Sohaila Abdulali'nin cinsel saldırı hakkında dünya çapındaki tartışma üzerine akıllı, kışkırtıcı, çığır açan kitabı.

"Memlekette cinsel tacize uğramamış kadınlar elini kaldırsın. Sözle, gözle, elle kolla taciz yaşamamış olanımız var mıdır?

Tecavüz, bedensel sınırlarınızın onayınız olmadan ihlali; bu kitap da tecavüzü anlatıyor. Hani seslerin kısıлып gözlerin kaçırıldığı, 'Yazık, hayatı mahvoldu kızcağızın,' denilen ve fakat kısık sesliler korosunun tacizciyi, tecavüzcüyü öyle sessizce es geçip görmezden geldiği tecavüzü anlatıyor. Cesaretle, yüksek sesle, utanmadan, utancı hakiki sahibi riyakâr topluma ve tecavüzcüye iade ederek. Lütfen okuyun ve kızlarınıza, oğullarınıza okutun."

Psikiyatrist Dr. Gülcan Özer

"Sesi çıkamayanların sesi, karanlıkta bırakılanlara bir ışık; Sohaila Abdulali'nin bu sayfalara döktüğü sözcükler dilerim bu konuda yazılmış bir manifesto olur. Bu kitap bir karşı duruştur. Bunlar yazıldıkça dünya değişecek ve her şey kötü sonla bitmeden önce önlenecektir kötülük."

***Kardeşini Doğurmak* kitabının yazarı Büşra Sanay**

MUNDI

mundikitap.com

twitter.com/mundikitap

facebook.com/mundikitap

instagram.com/mundikitap

ISBN 978-605-61561-2-6

9 786056 956126